

Arrest

nr. 71 014 van 29 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERRELST, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 22 november 2010, verklaart er zich dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 8 juli 2011, verstuurd op 8 juli 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Sri Lankaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Jaffna. Van etnische origine bent u een Tamil. U bent meerderjarig. Uw vader werkte als metselaar af en toe op de begraafplaatsen van de tijgers maar u hebt nooit enige steun verleend aan de ‘LTTE’ (Liberation Tigers

of Tamil Eelam). U ging tot de negende klas naar het Jaffna Elayathambi Hindu College. Op 27 maart 2007 werd uw broer door het 'SLA' (Sri Lanka Army) thuis meegenomen op verdenking van betrokkenheid bij de 'LTTE'. De militairen troffen wapens aan begraven in de tuin van uw ouderlijke woning, die er verstopt waren door uw broer. Er is geen nieuws meer vernomen van uw broer nadien. Uw ouders meldden de verdwijning van uw broer bij een mensenrechtenorganisatie in Jaffna. Uit schrik eveneens verdacht te worden van 'LTTE'-steun, vermeden de burens en klasgenoten contact met uw gezin. Enige tijd nadien verlieten uw ouders samen met u en uw zus Jaffna. Jullie gingen naar de Vanni provincie waar u tijdelijk verbleef in een ontheemdenkamp te Ramanathapuram en andere dorpen. U trok verder naar Kilinochchi waar u opnieuw vijf à zes maanden in een ontheemdenkamp verbleef. Dan kregen jullie in juni 2008 onderdak in het Nedunkulam ontheemdenkamp te Vavuniya. Omdat uw vader kampte met klachten aan zijn been nadat militairen hem afranselden, kreeg hij de toelating om samen met uw moeder naar het ziekenhuis te Vavuniya te worden overgebracht. U en uw zus werden buiten het Nedunkulam kamp opgewacht door twee mannen die u naar Colombo brachten per wagen. U verbleef samen met uw zus een maand in Kotahena te Colombo, alvorens het land te verlaten in september 2008. Samen met een smokkelaar reisden jullie naar Maleisië, waar u tot 21 november 2010 verbleef in Kuala Lumpur. Uw oom A., een jongere broer van uw vader, verblijft in het buitenland en bekostigde de reis van uw zus en u naar België. U vroeg hier asiel aan op 22 november 2010. U legde geen identiteits- of andere documenten neer op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS)."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Vooreerst stelde het CGVS vast dat u en uw zus geen eenduidige verklaringen aflegden aangaande cruciale elementen in uw vluchtmotieven, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Nadat het CGVS deze tegenstrijdige elementen in uw asielrelaas en dit van uw zus aankaarte, weigerde u de ware toedracht van uw vluchtredenen kenbaar te maken (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Nochtans kan verwacht worden dat u van bij aanvang van uw asielprocedure spontaan de waarheid vertelt (zie UNHCR Handbook on Refugee Status Determination, Geneva, January 1992, p. 48). Zo stelde u de laatste keer uw ouders te hebben gezien in het ontheemdenkamp van Nedunkulam in juni 2008 alvorens uw vader naar het ziekenhuis werd gebracht. U en uw zus werden het kamp uitgeleid en werden toen apart van uw ouders door enkele mannen naar Colombo gebracht, zo verklaarde u (zie gehoorverslag CGVS, p.4 en 6). Uw zus echter beweerde samen met u en uw ouders naar een ziekenhuis te Vavuniya te zijn gebracht, waar jullie op 16 augustus 2008 na een week in het ziekenhuis afscheid namen van jullie ouders om naar Colombo te gaan (zie gehoorverslag L., p. 3, 18, 23 en 24). Aangezien u en uw zus, zoals hierboven aangetoond, niet in staat waren coherente verklaringen af te leggen aangaande het precieze moment en de precieze plaats en omstandigheden waarin jullie een dergelijk emotioneel gebeuren als het afscheid nemen van uw eigen ouders ervaarden, ten gevolge van een ernstig conflict in uw geboorteland, rijzen er tevens ernstige bedenkingen bij uw vermeende onwetendheid over de exacte huidige verblijfplaats van uw ouders. Zowel u als uw zus beweren na dit laatste afscheid in Sri Lanka midden 2008 geen contact meer, rechtstreeks of onrechtstreeks, te hebben gehad met jullie ouders en aldus drie jaar na dit afscheid niet te weten waar jullie ouders heden verblijven (zie gehoorverslag CGVS p. 3-4). De vraag dringt zich eveneens op waarom contact met uw oom A., de jongere broer van uw vader, die zich zoals jullie beiden evenwel eenduidig verklaren ergens in het buitenland bevindt, niet mogelijk zou te zijn temeer zoals jullie opnieuw eenduidig verklaren het deze oom is die alle reiskosten hierheen voor u en uw zus betaalde (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Het is opmerkelijk te noemen dat u behalve het eens te hebben gevraagd aan Mohan, een smokkelaar, verder geen pogingen ondernomen hebt te achterhalen waar en in welke omstandigheden uw ouders die u in preciaire omstandigheden zou hebben achtergelaten zich momenteel bevinden. Wat er ook van zij, u en uw zus legden verder tegenstrijdige verklaringen af inzake de ontheemdenkampen waar jullie zouden hebben verbleven alvorens het land te hebben verlaten. Zo stelde u in het Nedunkulam ontheemdenkamp te hebben verbleven in de maand juni voor uw vertrek naar Colombo (zie gehoorverslag CGVS p.5 en 6), terwijl uw zus stelde gedurende zes à zeven maanden te hebben verbleven in het Nelukkulam ontheemdenkamp alvorens naar Colombo te gaan (zie gehoorverslag Lakhsi, p.9 tot 12). U kende geen andere namen voor het ontheemdenkamp van Nedunkulam. U kon evenmin een bewijs van uw verblijf in enig ontheemdenkamp te Sri Lanka neerleggen op het CGVS. Vervolgens stelde het CGVS vast dat u en uw zus inzake de eigenlijke kern van uw directe vluchtaanleiding uit Sri Lanka, met name de arrestatie van uw broer door het 'SLA' in

Jaffna, al evenmin eensluidend bleken te zijn. Immers stelde u dat uw ouders, uw zus en uzelf gedwongen waren binnenshuis te blijven terwijl uw broer de militairen de plek aanwees waar hij wapens had begraven, waardoor u niet hebt kunnen zien wat de militairen opgraven (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Uw zus daarentegen beweerde aanwezig te zijn bij de opgraving zelf en met eigen ogen te hebben gezien hoe de militairen een boodschappentas gevuld met wapens opgraven uit uw tuin (zie gehoorverslag L., p. 21). Nochtans was de arrestatie van deze broer de aanleiding voor uw ouders om jullie weg te sturen uit de regio, aangezien ze vreesden dat jullie hetzelfde lot zouden ondergaan. Gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande cruciale punten in uw asielrelaas kan er geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Voorts dient te worden aangestipt dat het eveneens merkwaardig te noemen is dat u niet op de hoogte bleek te zijn van het feit of het conflict tussen de 'LTTE' en het 'SLA' al dan niet nog gaande is, temeer u net omwille van deze veiligheidstoestand niet alleen uw land van herkomst maar zelfs uw moeder en vader diende achter te laten zoals u verklaarde (zie gehoorverslag CGVS, p. 15 en 18). Verwijzend naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka wordt nergens in uw vluchtmotieven een directe vrees voor vervolging waargenomen. Uit de richtlijnen van het UNHCR 'UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka' (dd. 5 juli 2010), toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op de 'LTTE'. De situatie is sindsdien verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal 'IDP's' die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met 'LTTE' in 'High Security Camps' blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Hoewel u beweert familie te zijn van een persoon die beschuldigd werd van connecties met de 'LTTE', kon u dit niet aannemelijk maken gezien de hierboven uiteengezette tegenstrijdige elementen tussen uw verklaringen op het CGVS en deze van uw zus. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet hebt u op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van de bestaande verdachtmakingen jegens uw familie wegens betrokkenheid bij de 'LTTE' en de overige moeilijkheden waarmee uw familie kampte in Sri Lanka, noch door middel van documenten noch door geloofwaardige verklaringen. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Tenslotte zijn u noch uw zus in het bezit van enig identiteits- en/of reisdocument, waardoor u het CGVS niet in staat stelde deze na te gaan. Nochtans vormt het vaststellen van iemands identiteit een essentieel gegeven in elke individuele asielaanvraag. Hoewel u beweerde dat uw vader de verdwijning van uw broer meldde bij een mensenrechtenorganisatie in Jaffna, kon u ook hiervan geen enkel begin van bewijs voorleggen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij op het ogenblik van de feiten maar veertien jaar oud was en zijn zus maar twaalf. Hij stelt dat het evident is dat een zestienjarige zich vier jaar na de feiten niet meer exact herinnert wat er is gebeurd. Hij stelt dat het perfect mogelijk is dat zijn zus er niet bij was toen de wapens werden opgegraven maar dat zij zich dit meent te herinneren alsof zij er bij was omdat er in het gezin vaak over werd gesproken. Hij stelt ook dat het mogelijk is dat zijn zus het onderscheid niet heeft kunnen maken tussen de verschillende kampen waar ze hebben verbleven omdat aan het tijdsbesef van een dertienjarige geen waarde kan worden gehecht. Gezien haar zeer jonge leeftijd op het ogenblik van de feiten is het ook mogelijk dat zij het tentnummer en het bloknummer niet meer kende en dat zij zich vergiste over waar zij zich moest wassen.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker en zijn zus tegenstrijdige verklaringen aflegden over wezenlijke elementen in hun asielrelaas. Het feit dat verzoeker en zijn zus op het ogenblik van de feiten maar veertien en twaalf jaar oud waren, volstaat niet als verklaring. Ook op die leeftijd mag immers worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen kunnen afleggen over wezenlijke gebeurtenissen in hun leven, zoals het afscheid van hun ouders, de aanhouding van hun broer door het leger of het verblijf in ontheemdenkampen. De Raad acht het dan ook niet aannemelijk dat verzoekers zus zich zou hebben vergist over het feit of zij in een ontheemdenkamp dan wel in het ziekenhuis afscheid zou hebben

genomen van haar ouders. Het afscheid nemen van de ouders in het kader van een vertrek voor lange tijd naar het buitenland is immers een zodanig ingrijpende gebeurtenis dat mag verwacht worden dat over de plaats, moment en omstandigheden van dit afscheid coherente verklaringen worden afgelegd. Het is evenmin aannemelijk dat verzoekers zus zich zou hebben vergist over het feit of zij al dan niet aanwezig zou zijn geweest bij de opgraving van de wapens door het leger. Tenslotte kan worden vastgesteld dat hoewel dit een essentieel element is in iedere procedure verzoeker geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit of nationaliteit en hij dienaangaande geen aannemelijke verklaring heeft. Verzoeker brengt evenmin enig begin van bewijs bij omtrent zijn reisweg en toont derhalve niet aan wanneer hij zijn land verlaten heeft en evenmin wanneer hij in België is aangekomen. Hij verklaarde met het vliegtuig gereisd te hebben vanuit Sri Lanka via Maleisië en een ander onbekend land naar een onbekend land in Europa. Hij moet bijgevolg in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer en waar in Europa hij is aangekomen. Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

De door verzoeker bijgebrachte documenten van UNHCR (*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Note on the burden of proof in Refugee Claims, UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers of from Sri Lanka*) doen aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verder sluit de Raad zich aan bij de vaststellingen in de bestreden beslissing over de algemene toestand in Sri Lanka. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

